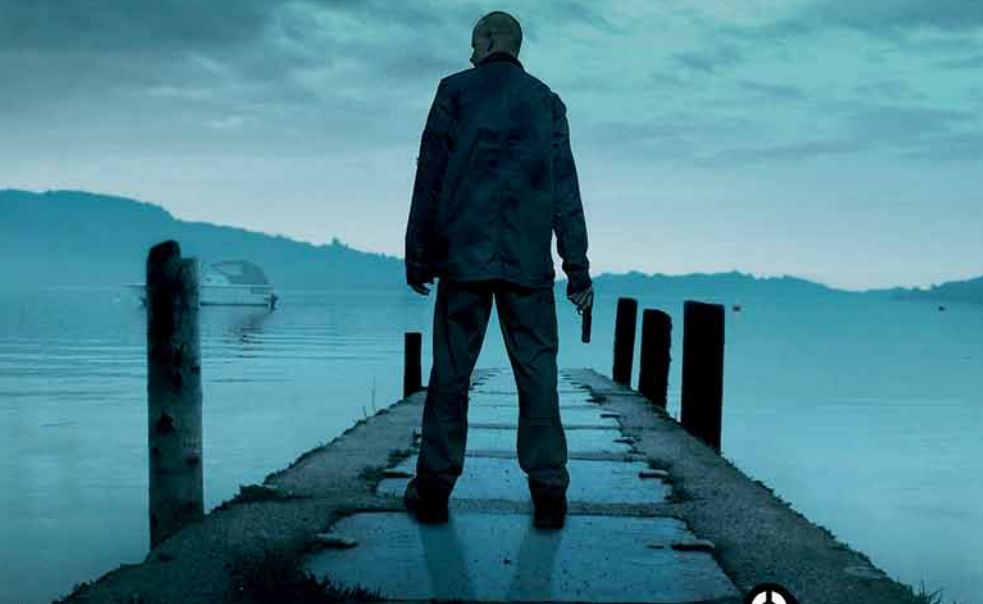

ROBERT LUDLUM

ERIC VAN LUSTBADER

BOURNEÛV IMPERATIV

ROBERT LUDLUM

**BOURNEÛV
IMPERATIV**

2014

Copyright © 2012 by Myn Pyn LLC
Translation © 2014 by Michael Havlen
Cover design © 1998-2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BOURNE IMPERATIVE,
vydaného nakladatelstvím Orion Books, Londýn 2012,
přeložil Michael Havlen

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Hana Pušová

Korektura: Hedvika Schiesselová

Sazba písmem Palm Springs: Dušan Žárský

Obálka: Radek Urbiš

Vydání druhé, v elektronické podobě první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v lednu 2014

ISBN 978-80-7303-929-5

PODĚKOVÁNÍ

Rád bych poděkoval svému bratranci Davidu Shifferovi za to, že mě zasvětil do nejnovějších trendů v pátrání po teroristech a obchodnících se zbraněmi či drogami. Dík patří také mému příteli Kenu Dorphovi, který přispěl svou jedinečnou znalostí Blízkého východu i zážitky z jiných končin. Mé ženě Victorii pak vděčím za pomoc s úpravami textu a korekturami.

*Zvláštní zmínku zaslouží též Carlos Fuentes. Jeho skvělý román *Osud a touha* mi posloužil jako velká inspirace pro Bourneovu cestu do Mexika a spolu s dalšími zdroji z první ruky mi pomohl rozšířit si obzory o této části světa.*

Prolog

Sadelöga, Švédsko

Vynořila se z mlžného oparu a on se dal znovu na útěk, jak to dělal už mnoho hodin a dní. Připadal si strašlivě opuštěný, cítil jen vytrvalé bušení vlastního srdce a hořkou pachutí zrady. Rozbouřená mysl znemožňovala jakýkoli odpočinek, natožpak spánek.

Neměl žádnou jistotu kromě té, že vystoupila z mlhy, i když si byl jistý, že jí konečně unikl. Tenhle pocit měl však už po třinácté či po patnácté, a vždy se ukázal jako mylný. Ona je tu zas a přichází si pro něj jako nesmiřitelný anděl smrti, který se před ničím nezastaví.

Jeho život se náramně zúžil: je tu jen on a ona. A všude kolem bílo – sníh, led a na něm roztroušené rybářské vesničky, jako by je někdo namaloval letnými tahy štětcem. Byly malé, sevřené, měly temně červené střechy, střízlivé bílé fasády a obsahovaly jen ty nejnnutnější věci pro život. V duchu musel tu střídmou účelnost obdivovat.

Mlha pálila jako oheň – studený oheň, jenž mu běžel po zádech a svíral jeho šíji tak silně, jak to dělávala ona. Jak dlouho to může být? Několik dní? Týden? Tehdy spolu leželi v posteli a ona byla někým úplně jiným: jeho milenkou, která rychle

nalezla ty správné strunky, při jejichž rozeznění se chvěl sladkou rozkoší.

Při úprku po velkém, zamrzlém jezeře uklouzl, pistole mu vypadla z ruky a odlétla po ledu. Chtěl se po ní vrhnout, když vtom uslyšel prasknutí větvičky, jasné a ostré jako bodnutí nože.

Pokračoval tedy bez zastávky dál směrem k lesíku plnému chvějících se borovic. Prachový sníh se mu lepil na obličej a pokrýval jeho obočí i strniště vousů, jež mu vyrašilo při dlouhém letu napříč kontinenty. Neodvažoval se ztráct další čas a ohlédnout se přes rameno, aby zkontroloval postup své pronásledovatelky.

Šla v jeho stopách už od Libanonu. Setkal se s ní v jednom narvaném, zakouřeném baru v Dahr El Almar. S odstupem času si však musel přiznat, že si ho tam vyhlédla a každé její gesto i vyřčené slovo bylo součástí dobře promyšleného plánu. Události se vyvinuly jednoznačně: pokud jí neunikne, čeká ho smrt. Jako opravdový profesionál si s ní měl poradit, opak byl však pravdou. Jak se jí podařilo překonat jeho obranný kryt? Odpověď ovšem znal až příliš dobře: andělu zkázy se nedalo odolat.

Mezi borovicemi se zastavil a unaveně vydechoval, až mu šla pára od úst. Byl třeskatý mráz, on však pod zimní maskovací bundou doslova hořel. Přitiskl se k jednomu kmeni v labyrintu stromů, v duchu se vrátil do toho osudového hotelového pokoje, čpícího lidským potem a sexem, a vybavil si, jak ho hryzla do rtu. Když se mu její zuby zařízly do kůže, procedila mezi nimi: „Já vím, co jsi.“

Nikoli *kdo*, ale *co*.

Tak ona to tedy ví. Rozhlédl se příkrovem vzájemně propletených jehličnatých větví, pod nímž se ukrýval. To přece nemůže být pravda! Jak by to mohla vědět? A přesto...

Znovu uslyšel lupnutí větévky a trhl sebou. Pomalu se otočil a zaostřil všechny smysly ve směru zvuku. Kde ta ženská je? Smrt mohla přijít každou minutou, ale on věděl, že roz-

hodně nebude rychlá. Existovalo ještě mnoho tajemství, která se potřebovala dozvědět, jinak by ho zabila už během jedné z jejich živočišných schůzek. Při vzpomínce na ty noci se stále rozechvíval vzrušením, třebaže teď už věděl, jak blízko se během nich ocital smrti. Pohrávala si s ním – možná proto, že se jí jejich milování zalíbilo stejně jako jemu. Tiše se zasmál, až odhalil zuby, ale vyšlo z něj spíš zavrčení. Jak může být tak hloupý? Neustále si namlouvá, že mezi nimi něco bylo, i když všechno jednoznačně svědčí proti. Jakým kouzlem ho dokázala uhranout? Otrásl se odporem, přikrčil se a přitiskl záda k hrubé borové kůře. Pohroužil se do sebe.

Padla na něj únava z věčného utíkání. Zařídil si útočiště v této prokleté ledové díře, i když vůbec nevěděl, jak z té vražedné pasti ven. Za sebou slyšel vytrvalé zurčení vody. V Sadelöze má člověk vždycky blízko k fjordům Baltského moře, kde je vzduch prostoupen vůní soli, chaluh a fosforu.

Vtom koutkem oka zachytil jakousi šmouhu. Tamhle je! Viděla ho? Chtěl se pohnout, ale všechny končetiny měl náhle jako z olova. Vůbec necítil nohy. Pomalu otočil hlavou a zahlédl kousek stínu, který se vplížil do lesa.

Zastavila se, naklonila hlavu na stranu a zaposlouchala se, jako by mohla slyšet jeho dech.

Bezděčně si přejel jazykem silně oteklý spodní ret a v duchu se vrátil o nějaký čas zpátky, na výstavu japonských dřevorytů. Všechny působily vznešeným a uklidňujícím dojmem, výjimku tvořil jen jeden erotický motiv. Byl tak slavný, že o něm už každý určitě někdy slyšel, i když ho třeba neměl tu čest osobně zhlédnout. Jako dnes před sebou viděl zobrazení ženy v mukách nepředstavitelné extáze, kterou jí působilo osm zručných chapadel milého v podobě chobotnice. A přesně takto uvažoval o své milence alias pronásledovatelce. V rozpáleném hotelovém pokoji v Dahr El Ahmar poznal hlubiny či spíše výšiny blaženosti, které zakoušela žena zachycená na japonském dřevorytu. V tomto ohledu ničeho nelitoval. Ani ve snu by ho nenapadlo, že by mu někdo mohl dát tolik

rozkoše. Ona to však dokázala, za což jí byl zvráceně vděčný, i když to mohlo znamenat jeho smrt.

Cukl sebou. Věděl, že přichází. Sice ji neslyšel a ztratila se mu v bludišti stromů, ale cítil, že se přibližuje, jako by ji k němu přitahoval nějaký neviditelný magnet. Tak se posadil, odevzdaně čekal, až se objeví, a uvažoval, co se potom stane.

Nemusel čekat dlouho. Vteřiny však ubíhaly pomalu a odplouvaly s vodou na druhé straně borového háje kdesi za jeho zády. Slyšel, jak volá jeho jméno, tiše a něžně, jako když ještě byli milenci, zaklínění do sebe ve chvílích vrcholné extáze. Po zádech mu přeběhl mráz a usadil se mu mezi stehny, odkud nechtěl zmizet.

Pořád mu však zbývají jisté možnosti, jak z tohoto vražedného pole vyváznout živý. Snad se mu podaří využít momentu překvapení...

Sklonil hlavu a pomalu přitáhl kolena k hrudi. Muselo začít docela silně sněžit, protože příkrovem jehličí k němu přilétalo stále více vloček. Zelené stíny přecházely v uhlově šedé a halily ho do tmy. Sníh lehoučký jako třepotání andělských křídel se mu usazoval na šatech. Srdce mu silně bilo za hrudní kostí a jeho tep cítil i na straně krku.

Pořád ještě žiju, pomyslel si.

Tušil, že vklouzla mezi kmeny dvou borovic. Rozšířil chřípí jako zvíře, které zavěťtí predátora. Lov byl každopádně u konce. Pocítil jistou úlevu. Už brzy to skončí.

Přiblížila se natolik, že slyšel praskat tenkou ledovou krustou pod silnými podrážkami jejích bot, které se s každým opatrným krokem bořily do sněhu. Zastavila se necelé dva metry od něho. Padl na něj stín, který ho pronásledoval už celé týdny, během nichž se ji cestou na sever marně pokoušel setřást.

Vím, co jsi, řekla mu tehdy, takže musela vědět, že jedná na vlastní pěst. Bohužel tehdy neměl komu zavolat, a právě taková situace nyní i nastala. Je odříznutý od stáda, a proto nemá absolutně žádnou naději, že by se o něm stádo dozvě-

dělo a v případě jeho zadržení a vyslýchání by zasáhlo. Ona si však zároveň uvědomovala, že v nejtemnějších zákoutích myslí ukrývá tajemství, která dostala za úkol z něj vytáhnout – tak, jako když labužník v rybí restauraci doluje libové maso z klepeta chutného humra.

Chobotnice a humr. Lepší definice jejich vztahu a postavení snad ani neexistuje.

Znovu vyslovila jeho jméno, tentokrát rozhodněji. Zvedl bradu z prsou a podíval se jí do očí. Držela v ruce pistoli EAA Witness ráže 10 milimetrů a mířila mu na pravé koleno.

„Už mi nikam neutečeš,“ řekla jednoznačně.

Zavrtěl hlavou.

Hleděla na něj se zvláštní přívětivostí. „Za ten ret se omlouvám.“

Štěkavě se zasmál. „Asi jsem potřeboval razantní budiček.“

Její oči měly barvu i tvar zralých oliv a zářily ve snědém obličejí, typickém pro lidi narozené ve Středomoří. Černé vlasy měla stažené dozadu, z kapuce jí vykukovalo jen pár pramínků. „Proč to všechno děláš?“

„A proč ty?“

Tiše se zasmála. „To je prosté.“ Měla orlí nos, jemně se rýsující lícní kosti a plné rty. „Jde mi o bezpečnost naší země.“

„Na úkor všech ostatních.“

„Není to snad podstata vlastenectví?“ Zatrásla hlavou. „Ale to ty nikdy nepochopíš.“

„Závidím ti tu tvoji sebejistotu.“

Pokrčila rameny. „Taková jsem se už narodila.“

Zavrtěl nevěřícně hlavou. „Rád bych věděl jednu věc. Na co jsi myslela, když jsme spolu byli v posteli?“

Její úsměv dostal poněkud jiný nádech a to byla celá odpověď.

„Dáš mi informace, které mě zajímají. Pověš mi o *Džihád bis saíf*.“

„Ani kdybys mě zabila,“ zavrtěl hlavou.

Její úsměv se znovu změnil. Připomínal ten, který si pamatoval z hotelového pokoje v Dahr El Ahmar a v němž viděl výraz jakési důvěrnosti. V podstatě se nemýlil, unikl mu jen správný kontext.

„Ty žádnou zemi, které bys oddaně sloužil, nemáš. Tvoji pánové se o to postarali.“

„Všichni máme nějaké pány, co si budeme povídat.“

Když k němu udělala krok, švihl nožem, který dosud držel u boku. Byla tak blízko, že se mu nemohla vyhnout. Pokusila se sice zareagovat, ale čepel už pronikla teplou bundou a zařízla se do svalu na pravém rameni. Otočila se o pětáctyřicet stupňů a odvrátila od něj pistoli. Když svésila paži, skočil na ni a strhl ji na záda. Plnou vahou ji zatlačil na zem, takže se zabořila do vrstvy zmrzlého sněhu, posetého jehličím.

Tvrdě ji udeřil pěstí do čelisti. Pistole ležela ve sněhu kousek opodál. Rychle se z té rány otřepala a shodila ho ze sebe. Odvalil se stranou, než však stačila cokoli udělat, uchopil rukojeť nože a zabodl jí ostří hlouběji do ramenního svalu. Zafala zuby, ale nevykřikla. Místo toho mu vrazila konečky prstů do prstencové chrupavky na krku. Divoce se rozkašlal a bezděčně pustil nůž. Vzala ho za rukojeť a vytáhla z rány. Nůž se leskl její tmavou krví, jež stékala po úzké čepeli.

Vrhl se po pistoli a namířil na ni, ona se však jen zasmála. Stiskl spoušť. Jednou, dvakrát. Nic. Byla prázdná. Co to má znamenat? blesklo mu hlavou, to už však vytrhla z bundy jinou zbraň: Glock 20. Hodil po ní nepoužitelnou pistolí, prudce vstal, otočil se a začal kličkovat mezi borovicemi směrem k vodě. Byla to jediná šance, jak jí snad mohl uniknout.

V běhu si rozepnul kabát a setřásl jej ze sebe, stejně by ho jen táhl ke dnu. Voda bude tak ledová, že musí během pěti či šesti minut doplavat do bezpečí, jinak mu chlad pronikne do morku kostí a ochromí ho. A od paralýzy není daleko ke smrti.

Ze zadu třeskl výstřel a kulka mu prosvištěla těsně kolem pravého kolena. Zavrával, vrazil do stromu, ale hned se zas

vzchopil a utíkal hlouběji do lesa, blíží a blíží k vodě, jež burácela jako ryčná, vítězná armáda. Supěl námahou, ale rval se kupředu.

Když spatřil první záblesk hladiny, srdce mu poskočilo a najednou se mu lépe dýchalo. Vyběhl z lesa a hnal se kolem trsů trávy rostoucí mezi holými skalisky, jež se příkře svažovaly k moři.

Když už byl téměř u cíle, smekl se po čemsi kluzkém a druhý výstřel, mířený na rameno, ho škrábl na spánku. Rozhodil ruce, zatočil se a pak horečně pokračoval v běhu, až dorazil na samotný břeh a oslepen vlastní krví se ponořil do ledových hlubin.

Jason Bourne seděl uprostřed malého člunu s pohledem upřeným na okolní ostrůvky pokryté ledem. V ruce svíral rybářský prut, jímž otáčel z jedné strany na druhou ve snaze ulovit mořského pstruha, štiky či okouna.

„Vás rybaření moc nebaví, vidíte?“ nadhodil Christien Norén.

Bourne zavrčel a oprášil se. Sněhová přeháňka byla sice silná, ale ustala stejně rychle, jak přišla. Nebe mělo depresivně šedou barvu.

„Nešijte sebou pořád,“ pokáral ho Christien, jenž byl také vybaven rybářským prutem. „Vyplašíte ryby.“

„Já ne.“ Bourne se zamračil a zadíval se do vody, žíhané hnědými a zelenými odstíny. Stíny se pohupovaly v rytmu jakési neslyšné melodie. „Plaší je něco úplně jiného.“

Christien se zasmál. „Že by nějaké podmořské spiknutí?“

Bourne vzlhl. „Proč jste mě sem vzal? Ani vy mi nepřipadáte jako fanoušek rybaření.“

Christien ho nějakou dobu upřeně pozoroval. Nakonec sdělil: „Když už je řeč o spiknutích, ta se lépe spřádají ve volném prostoru, kde nejsou stěny.“

„Někde na odlehlém místě. Proto tenhle výlet mimo Stockholm.“

Christien přikývl. „Až na to, že ani Sadelöga není dostatečně odlehlá.“

„Ale člun na širém moři konečně splňuje vaše požadavky.“

„Přesně tak.“

„Čekám od vás hodně dobré vysvětlení, co máte s Donem Fernandem za lubem. Protože to, co jsem se ve Washingtonu dozvěděl od Petera Markse...“

„Moc dobré nebude,“ dokončil Christien. „Vlastně bude zatraceně špatné. Což je důvod...“

Bourne proťal vzduch volnou rukou a dal tím Christienovi znamení, aby zmlkl. Pak ukázal na vodní vír, který rozčeril hladinu nedaleko od nich. Vzápětí se z vody začalo vynořovat něco velkého, ryba to však nebyla.

„Panebože,“ vyjekl Christien.

Bourne pustil prut, předklonil se a zachytil lidské tělo.